

Slávnosť Najsvätejšej Trojice

Rozjímanie na slávnosť
Najsvätejšej Trojice.

Navrhované témy sú: Trojica je
v našej duši; láska k Otcovi,
Synovi a Duchu; Duch Svätý nás
vedie ku Kristovi a Otcovi.

SLÁVNOSŤ Najsvätejšej Trojice
rekapituluje všetko, čo nám bolo
zjavené počas Veľkej noci: Pánovu
smrť a zmŕtvychvstanie, jeho
nanebovstúpenie po Otcovej pravici
a vyliatie Ducha Svätého na Turíce.
Na túto slávnosť sa liturgia začína
chválou a adoráciou Trojice, ktorá sa
nám zjavila v Ježišovi Kristovi: „Nech
je zvelebený Boh Otec, jednorodený

Boží Syn i Duch Svätý, lebo nám preukázal svoje milosrdenstvo“ (*úvodný spev*). Trojica nie je len tajomstvom identity Boha. Osobitným spôsobom je tajomstvom jeho milosrdnej lásky k svetu a ku každému z nás.

„Ja ťa krstím,“ povedal kňaz, keď nám trikrát vylial vodu na hlavu, „v mene Otca i Syna i Ducha Svätého“. Svätý Hilár to komentuje: „Pán prikázal krstiť (...) na základe vyznania viery v Stvoriteľa, v jediného Syna a v toho, ktorý sa volá Dar. Jeden jediný je Stvoriteľ všetkých, lebo jeden jediný je Boh Otec, od ktorého všetko pochádza; a jeden jediný je Jednorodený Syn, náš Pán Ježiš Kristus, skrze ktorého všetko povstalo; a jeden jediný je Duch, ktorý bol daný nám všetkým“[1].

Trojica nás ako deti priviedla do božskej blízkosti. Krstná voda nám dala schopnosť nadviazať vzťah so

všetkými tromi Osobami. Navyše sme boli stvorení pre tento vzťah lásky; aby sme vzdávali slávu Otcovi, Synovi a Duchu Svätému. „Často ste ma počuli hovoriť,“ kázal svätý Josemaría, „že Boh skrze milosť v strede našej duše; a že teda všetci máme priamu niť s Bohom, naším Pánom. Čo sú platné všetky ľudské porovnania s touto božskou, úžasnou skutočnosťou? Na druhej strane tejto nite na nás čaká (...) celá Trojica: Otec, Syn a Duch Svätý, pretože kde je jedna z božských Osôb, tam sú aj ostatné dve. Nikdy nie sme sami“[2].

VŽDY, keď robíme znamenie kríža, pripomíname si Božie meno, v ktorom sme boli pokrstení.

Eucharistické slávenie sa začína a končí znamením kríža. Často sa to isté deje, keď sa začíname modliť alebo keď končíme modlitbu. Sú aj

Ľudia, ktorí majú vo zvyku robiť znamenie kríža pri vstupe do domu alebo pri odchode z neho a pri mnohých iných modlitbách. „V znamení kríža a v mene živého Boha je obsiahnuté ohlasovanie, ktoré vyvoláva vieru a podnecuje modlitbu“[3].

Svätý Pavol nám pripomína, že skrze Krista kráčame k Bohu v láske, ktorá „je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali“ (Rim 5, 5). Toto je „nádej, ktorá nesklame“. V plnosti času nám Boh chcel zjaviť svoju božskú blízkosť, aby z nás prostredníctvom vykúpenia Boha Syna a na základe milosti Boha Ducha Svätého urobil deti Boha Otca. Jeho láska naďalej uskutočňuje dielo našej spásy a posvätenia. Svätá Terézia z Kalkaty jedného dňa našla na ulici starú ženu pokrytú vredmi, a tak ju začala čistiť. V jednej chvíli sa jej druhá žena spýtala: „Prečo to robíš? Ľudia takéto

veci nerobia. Kto ťa to naučil?“ Svätá Terézia odpovedala: „Naučil ma to môj Boh“. Stará žena odpovedala: „Kto je ten Boh?“ A Terézia z Kalkaty povedala jednoducho: „Poznáš môjho Boha. Môj Boh sa volá láska“.

Boh je láska, „nie ako jediná osoba, ale ako Trojica osôb jedinej podstaty“ (*Prefácia*). „Nie je to sentimentálna, citová láska, ale láska Otca, ktorý je na počiatku každého života, láska Syna, ktorý zomiera na kríži a vstáva z mŕtvych, láska Ducha, ktorý obnovuje človeka a svet“[4]. Boh nie je osamelá bytosť, ktorá žije vzdialene a ľahostajne k osudu človeka; je to rodina, nevyčerpatelný zdroj života, ktorý dáva sám seba.

V REČI pri Poslednej večeri Ježiš oznamuje a sľubuje zoslanie Ducha

Svätého: bude útechou a posilou pre jeho učeníkov. Pán ho nazýva „Duchom pravdy“, pretože nás „uvedie do plnej pravdy, lebo nebude hovoriť sám zo seba, ale bude hovoriť, čo počuje, a zvestuje vám, čo má prísť“ (Jn 16, 13). Duch Svätý nepridáva Mesiášovi nič nové; „lebo z môjho vezme a zvestuje vám“, hovorí Ježiš (Jn 16, 14). Tak ako Ježiš Kristus hovorí len to, čo počuje a prijíma od Otca, „Duch Svätý je Kristovým tlmočníkom. On nás nevedie na iné miesta, ďaleko od Krista, ale vedie nás stále viac do Kristovho svetla“[5].

Podľa slov svätého Gregora Naziánskeho „Starý zákon jasne zjavil Otca, nejasne Syna. Nový zákon zjavil Syna a naznačil božstvo Ducha. Dnes Duch žije medzi nami a je jasne viditeľný“[6]. Tešiteľ „teraz učí veriacich všetkým duchovným veciam, ktorých je každý z nich schopný, ale tiež zapaluje v ich hrudi

živšiu túžbu rásť v tej láske, ktorá ich vedie milovať to, čo poznajú, a túžiť po tom, čo nepoznajú“[7].

„Pôsobením Ducha Svätého zažiarilo na zemi a v každom ľudskom srdci, ktoré ho prijíma, nové svetlo; svetlo, ktoré odhaľuje temné zákutia, tvrdosti, ktoré nám bránia prinášať dobré ovocie lásky a milosrdenstva“[8]. Tak ako keď sa rozbije fľaštička s parfumom, jeho vôňa sa rozšíri všade, tak keď sa Kristovo telo rozbilo na kríži, jeho Duch sa vylial do srdc všetkých[9]. Môžeme prosiť Máriu, Božiu dcéru, matku a nevestu, aby nás naučila vstúpiť do trojičného spoločenstva, žiť a svedčiť o láske, ktorá dáva zmysel nášmu životu.

[1] Svätý Hilár, *Traktát o Najsvätejšej Trojici*, kniha 2, 1, 33.35.

[2] Svätý Josemaría, *Poznámky z meditácie*, 8-XII-1972.

[3] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 30-V-2010.

[4] František, *Anjel Pána*, 26-VI-2013.

[5] Benedikt XVI, *Homília*, 7-V-2005.

[6] Svätý Gregor Naziánsky, *Reč 31*, 25-27 (PG 36, 159).

[7] Svätý Augustín, *Traktát 97,1* (O evanjeliu sv. Jána).

[8] František, *Anjel Pána*, 11-VI-2017.

[9] Porov. svätý Hippolyt, *Komentár k Piesni piesní 13,1*.